

Şirket Erk

1944 - 2003

Kronolojik Olarak Özgeçmiş

7 Mart 1944 de İstanbul' da doğdu, 1951 yılında Kızıltoprak İlk Okulu'nda İlk öğrenimine başladı. 1956-1963 seneleri arasında Saint-Joseph Fransız Erkek Lisesi'nde orta öğrenimimi tamamladı. 1966 ve 1967 yıllarında henüz öğrenci iken Denel Fizik Kürsüsü'nde yardımcı asistan olarak çalıştı. 1967 senesi Haziran döneminde İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Fizik-Matematik Bölümü'nden mezun oldu. Mezuniyetin akabinde, öğrenciliği sırasında yardımcı asistan olarak çalıştığı İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Denel Fizik Kürsüsü' ne asistan olarak atandı.

1968-1969' da Fakülte Profesörler Kurulu'nun İzniyle bilgi ve görgüsünü arttırmak amacıyla bir yıl süre için Kanada Montreal Üniversitesi'ne gitti. Bu süre İçinde Fizik Bölümü'nde ders asistanı olarak çalıştı ve "Atomic Energy of Canada Limited" de reaktör işletmesinde staj gördü.

1970 yılında Denel Fizik Kürsüsü'ne dönüşünü müteakip, Atom Enerjisi Komisyonu'nun talebi üzerine Fakülte Profesörler Kurulu kararıyla Çekmece Nükleer Araştırma ve Eğitim Merkezinde, Reaktör İşletme Bölümü'nde "İşletme şefi" olarak görevlendirildi. TR-1 Reaktörü 1977 yılında durdurulmasına kadar bu görevi sürdürdü; bunun yanında üniversitedeki öğretim görevine devam etti.

1972-1973 de bir yıl süre ile Milletlerarası Atom Enerjisi Ajansı'nın burslusu olarak Fransa'ya gitti. Burada, "Commissariat à l'Energie Atomique" İn Saclay, Fontenay-aux- Roses, Grenoble ve Cadarache Nükleer Araştırma Merkezleri'nde teknik incelemelerde bulundu; reaktör işletmesi ve reaktör içi ölçmelerinde yapılan araştırmalara katıldı. Tez çalışması: *Contribution à l' étude d'un système de détection de rupture de gaines par neutrons rezardés applicable aux réacteurs a eau légère*

(Diploma No: 122, Diploma Tarihi: 15.08.1974, Derecesi: Pekiyi)

Prof. Dr. Haluk Alp (İstanbul Üniversitesi Rektörü)

Prof. Dr. Mehmet Akartuna (Fen Fakültesi Dekanı)

1974 yılında, Çekmece Nükleer Araştırma ve Eğitim Merkezinde başlatılan "TR-1 Reaktörü tevsi projesi"ni hazırlamak üzere 11 ay müddetle Grenoble Nükleer Araştırma Merkezinde Türk-Fransız ortak çalışmasına katıldı.

1975 yılında dört aylık kısa dönem askerlik görevini İfa etti (132. Dönem Topçu Yedek Subay Diploması, Sicil No: 132/288576, Yaka No: 2554, Bornova-izmir). Askerliğini tamamladıktan sonra, Çekmece Nükleer Araştırma ve Eğitim Merkezinde söz konusu projenin gerçekleştirilmesi için çalışmalarına devam etti.

1976 yılında Atom Enerjisi Genel Sekreterliği'ne bağlı olarak kurulan Reaktör Tevsi Proje Grubu'nun başkanlığına atandı. 1980 yılına kadar bu grupta TR-2 projesini yürüttü ve bu sürede, Fransız Atom Enerjisi Komiserliği'nin talebi ile muhtelif zamanlarda Fransa'daki çeşitli nükleer araştırma merkezlerinde, nükleer elektronik, reaktör işletmesi ve reaktör içi ölçmeleri konularında proje ve araştırmalara katıldı.

1979 yılında Üniversite Doçentliği unvanlarını kazandı

Rektör: Prof. Dr. Haluk Alp, Dekan: Prof. Dr. Nüzhet Gökdoğan. Doçentlik Tezi: *Nötron-elektron çevirici sonda cevaplarının incelenmesi ve geliştirilmesi*

1980 yılında ÇNAEM den ayrılarak İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyeliği görevine döndü. 1982 yılında, yine Fransız Atom Enerjisi Komiserliği'nin talebi üzerine ve İstanbul Üniversitesinin İznile 18 ay süre ile Fransa-Grenoble Nükleer Araştırma Merkezi'nde "yabancı öğretim üyesi ve araştırmacı" olarak çalıştı. Fransa'da "nükleer güç reaktörleri eğitim simülatörlerinin projelendirilmesi ve gerçekleştirilmesi"ni üstlenen fizik grubunda görev aldı.

1983 yılında YÖK yasası ile gelen merkezi yabancı dil sınavını (Fransızca) verdi.

1985 yılında Yıldız Teknik Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Fizik Bölümü'nde ilân edilen profesörlük kadrosuna başvurarak, İstanbul Üniversitesi'nden ayrılmış oldu. O yıllarda profesörlüğe atanmak için üniversite değiştirmek zorunluluğu mevcuttu. Nükleer fizik profesörlüğüne ve daha sonra da Fizik Bölümü başkanlığına atandı. Burada, 1983 yılında fizik lisans öğrenimine başlayan bölümün lisans ve lisansüstü laboratuvarlarının kurulmasını sağladı.

1987 yılında Fen-Edebiyat Fakültesi Dekanı oldu ve üç dönem (9 yıl) dekanlık yaptı, Dekanlığı sırasında Eğitim Bilimleri, Fransızca Mütercim Tercümanlık ve İstatistik Bölümlerinin kuruluşu ve gelişimine ön ayak oldu.

Prof. Dr. Şevket Erk, 3 ders kitabı, 5 laboratuvar kitabı ve çok sayıda makale yazdı. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Fizik Bölümü'nün ve Yıldız Teknik Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nin gelişimi için büyük çaba saffetti. Ayrıca gençlerin yurt dışında ve TÜBİTAK, ÇNAEM gibi kurumlarda doktora çalışmalarını sürdürmeleri için olanaklar sağladı.

1995 yılında, Fransız dilinin yayılması konusundaki hizmetlerinden dolayı Fransız Hükümeti tarafından "Palme Academique Officier" ile taltif edildi.

Temmuz 2002 yılında tesadüfen saptanan akciğer kanseri rahatsızlığından kurtarılamadığı ve 6 Eylül 2003 tarihinde, henüz 59 yaşında iken vefat etti.

Müzeyyen Erk'in Anılarında Şevket Erk
Prof. Dr. Müzeyyen Erk
(İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıkları ABD)

Her şeyden önce, böyle bir kitabı hazırlamayı düşünen Türk Fizik Derneği Başkan Prof. Dr. Baki Akkuş'a, konuyu her şekilde destekleyip himaye eden Yıldız Teknik Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Durul Ören'e ve emeği geçen herkese teşekkür etmek istiyorum. Bizleri en çok sevindiren şey, kaybettiğimiz sevdiğimiz anılmasıdır. Ben sizlere Şevket Erk'in meslek yaşamı dışındaki özelliklerini, anılarını aktarmaya çalışacağım. Meslek yaşamına ait söylenecekleri meslektaşlarına bırakmanın daha uygun olacağını düşünüyorum.

Bu yazıyı hazırlamak bana hem mutluluk veriyor hem derin bir üzüntü. Mutluluk duyuyorum; çünkü çok değer verdiğim, çok şey borçlu olduğum bir insanı anlatacağım. Üzülüyorum çünkü bu kişi bizlerden erken ayrıldı. Yaşamı, doğayı, arkadaşlarını, öğrencilerini, denizi, dağları, ormanları, müziği, İstanbul'u, Türkiye'yi daha birçok şeyi öyle severdi ki. Karşılıksız, bir İnsanda olabilecek en derin içtenlikle. Yer değiştirmek mümkün olsaydı gözümü bile kırpmazdım.

Şevket Erk'i 1973 yılında tanıdım, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıkları Ana Bilim Dalı'nda (o tarihte Pnömo-Fizyoloji Kürsüsü deniyordu) asistandım. Hocam Prof. Dr. Rauf Saygın beni çalışmayan bir aleti çalıştırmakla görevlendirdi. O sırada iki fizikçi arkadaş Tuna ve Gönül kürsümüzde volonter olarak çalışmaya başlamışlardı. Solunum fonksiyon testlerinin yapıldığı laboratuvarımızın sorumluluğunu alacaklardı. Hocamın çalıştırılmasını arzu ettiği araç kanda oksijen, karbondioksit ve PH ölçümü yapan ilk jenerasyon, elektronik özelliği olmayan, tamamen mekanik özellikte olan bir araçtı. Ben, Gönül ve Tuna epey uğraştık ve aleti çalıştıramadık. Bunun üzerine Gönül ve Tuna, hocaya bir öneride bulundular. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Fizik Bölümü'nde, bu aleti çalıştırabilecek bir kişiyi tanıdıklarını, Dr. Şevket Erk isimli bu fizikçinin yurt dışından yeni geldiğini anlattılar. Hocamız Fen Fakültesi'ne bir yazı göndererek yardım istedi. Sonuçta Dr. Şevket Erk söz konusu aleti çalıştırmayı başardığı gibi, sonraki zamanlarda da solunum fonksiyon laboratuvarımızın her zaman İmdatına yetişti. Esasen, Şevket Erk' İ kliniğimize İlk geldiğinde hemen tanıdım.

Çünkü biz tıbbiye birinci sınıfta (1965-1966 ders yılı), Fen Fakültesi'nde FKB (Fizik, Kimya, Biyoloji) okumuştuk. Derslerimizin tümü Fen Fakültesi'nin büyük salonunda yapılırdı (Bu salonun adı son yıllarda "Ord. Prof. Dr. Cemil Birsal Konferans Salonu" olmuştur). Şevket Erk ve Nezih Şatıroğlu, Prof. Dr. Cavit Ener' in bize anlattığı denel fizik derslerine asistan olarak girerler ve ders boyunca sahnenin kenarında ayakta dururlar ve deneyler sırasında hocaya yardım ederlerdi. Bu dersler son derece renkli olurdu ve büyük bir İlgiyle dinler ve deneylere her seferinde hayran olurduk. Deneylerden birinde konferans salonunun balkonundan kedi atılmıştı. Kedinin dört ayağı üzerine düşebildiğini görmüştük. Daha sonraki yıllarda bu kedilerin nereden bulunduğunu öğrenince çok gülmüştük. Asistanlar deney için gereken kediyi, bir gün önceden, sokaktan ve bin bir güçlkle yakalayıp, odalarında saklayıp deneyden sonra gene sokağa bırakırlarmış. Kedi deneyi gibi etkilendiğimiz ve unutamadığımız İki deney daha vardı. Biri, gülün aniden dondurulması, diğeri kurşun sıkıldığı halde camın delinmesi ama kırılmaması konusundaki deneylerdi... Öğrencilik ne güzeldi.

Daha sonraki yıllarda Şevket Erk'in fizik-matematik dalından 1967 yılında mezun olduğunu öğrenmiş ve 1965-1966 ders yılında bizim asistanlığımızı nasıl yapabildiğine şaşırılmışım. Öğrendim ki o yıllarda bir taraftan öğrenci olmak bir taraftan da yardımcı asistan olarak çalışmak mümkünmüş. Yine kendisinden öğrendiğime göre,1967 yılında İstanbul Üniversitesi Fizik-Matematik Bölümü'nden mezun olup, hemen ardından "Nato Bursu" alarak 1967-1969 ders yılında Kanada'nın Montreal şehrine gitmiş. Orada bir taraftan Montreal Üniversitesi Fizik Bölümü'nde ders asistanı olarak çalışmış; diğeri taraftan Montreal "Atomic Energy of Canada Limited" de reaktör İşletmesinde staj yapmış.

Montreal'de geçirdiği günleri her zaman mutlulukla anmıştır. Bu yıllara ait birçok anısını dinledim: Fransız Lisesi'nde okuduğundan Kanada'nın Fransız bölgesine gitmiş olduğundan, uzun boylu uyum sorunu yaşamamış. Kısa zamanda hem orada yaşayan Türklere hem de Kanadalı dostlar edinmiş. Kanada'nın kış aylarının çok soğuk olduğunu anlatırdı. Kan ve soğuğu hiç sevmediğini hep vurguları. "Ben deniz çocuğuyum" diye eklerdi.

Montreal' deki Türk arkadaşları arasında iki kişinin yeri farklıydı. Onlardan sevgiyle söz ederdi: Dr. Vahit Gedikoğlu ve Kılıç Kaplan Arıtürk. Dr. Vahit Gedikoğlu ile bir süre aynı evi paylaşmışlar. Vahit Bey orada bir kadın doğum kliniğinde çalışıyormuş. Şevkete gerçek bir ağabey gibi davranmış. Daha sonra İstanbul'da haberleştiklerini ve bazen görüştiklerini biliyorum. Dr. Vahit Gedikoğlu bir süre Zeynep Kamil Hastanesi'nin başhekimliğini yapmıştı. Kılıç Kaplan Arıtürk İse akıllı, esprili, pratik zekâlı ve arkadaş canlısı biri olarak Şevket'i çok etkilemiş. Onunla birlikte yaşadıkları gerçekten komik anılan anlatırdı. Çok sonraları, benim

meslek çevremde, değerli bir hocamızın, Prof. Dr. Sedat Arıtürk'ün adı geçmişti; o zaman söylemişti Kılıç Kaplan Arıtürk'ün ağabeyi olduğunu.

Bir de Montreal Üniversitesi'nde arkadaş olduğu Claude Guay ve kardeşi ile çok derin dostlukları olmuş. Tatillerde hemen hemen bütün Kanada' yı birlikte camping yaparak gezmişler. Bu dönemde edinilen kamp deneyimlerinden sonraki yıllarda Ege ve Akdeniz kıyılarında yaz tatillerimizde yaptığımız gezilerde çok işimize yaradı. Kıyılarımızın güzelliklerinin tadını çıkardık. Claud Guay ile her zaman haberleştiler. Şevket'i kaybettikten hemen sonra Claude' dan mektup geldi. Çocukları ve karışı ile Türkiye' ye geleceğini, bizleri görmek istediğini yazıyordu. Ne yazık ki seneler sonra Türkiye'ye gelmek üzere bulunduğu bu seyahat fırsatında, artık Şevket'i görmek olanağı yoktu.

"L'Universite de Montreal' İn Fizik Bölümü'ndeki asistanlık anıları pek çoktu: Öğrencilerle ilişkileri çok iyiymiş. Yardımcı asistanlık yaptığı hocası "Nobel Ödüllü" İmiş.

Montreal Üniversite'sindeki çalışma süresinin bitiminde 'Northen Electric" şirketinden iş teklifi almış, Yanlış hatırlamıyorsam Northen Elektrik Kanada' da o zamanın büyük telefon şirketlerinden biriymiş ve Türkiye'de iş yapma hazırlıkları varmış. Şevket' İn bu cazip teklifi düşünmeye imkânı olmamış. Çünkü o sırada, henüz Kanada'da İken babasının vefat haberini almış ve İstanbul'a dönmüş.

Yeri gelmişken burada biraz ailesinden söz etmek İstiyorum. Doğrusu söz etmeye değer. İstanbul ve Osmanlı kültürünü bilen İnsanlarmış. Babası Mustafa Nasır Bey gerçek bir İstanbul Beyefendisi İmiş. Şevketin annesi, Nasır Bey'in her zaman çok şık, çok kibar ve nüktedan olduğunu söylerdi. Onu hep saygı ve hayranlıkla anmıştır. Büyük babası, Mehmet Şevket Bey İse, Osmanlı döneminin Saraybosna valilerinden İmiş. Ailenin bir kolu Saraybosna' da yaşıyormuş. 1900 lü yılların başında akrabaların birbirine gönderdiği kartpostallar mevcut. Aile bunları saklamış. Soyadlarının Alipasic olduğu anlaşılıyor. Kayınvalidem "kızım, bu Şevket Boşnak'tır, İnatçıdır, haberin olsun "derdi; böyle takılırdı oğluna. Şevket yedi sekiz yaşlarındayken babası onu trenle Saraybosna'ya akraba ziyaretine götürmüş. Bu Şevketin İlk yurtdışı seyahati olmuş. Büyük babanın evi Vefa'da imiş. Kadıköy yakasına yazlığa gelinirmiş. Zaman içinde Vefa'dan Kadıköy yakasına temelli taşınılmış. Annesi Lemana Hanım Kavala'dan mübadil olarak gelip İstanbul' a yerleşmiş bir ailenin üç kızından biriymiş. Evlendikten sonra sürekli olarak Fenerbahçe'de oturmaya başlamışlar. Dolayısıyla, Şevket Kadıköy'de doğmuş, O zamanlar Moda'da, Şifa Sokakta (Saint Joseph Lisesi ve Maarif Koleji'nin hemen altındaki sokak) meşhur Kadın Doğum Doktoru Mahmut Ata Bey ve onun doğum kliniği varmış. İşte

burada doğmuş. Bu güzel köşk hala mevcut. Şifa Sokağı'nın sonunda denizi tepeden seyrederek, şu an boş duruyor. Dilerim kısa zamanda birileri alır ve bina canlanır. Çünkü gerçekten güzel bir bina.

Amcası Nushet Bey ve halası Nedime Hanım ile aynı evde oturuyorlarmış. Amcası Nushet Erk Bey İstanbul'un çok eski avukatlarından biriymiş. Baro kayıt numarası galiba 3 ya da böyle ufak bir sayı imiş. Hala ve amca hiç evlenmemişler. Sonuç olarak Şevket, dört erişkinin üstüne titrediği bir çocukluk dönemi yaşamış. Kayınpederim Nasır Bey'i, ağabeyi Nushet Bey'i ve kız kardeşleri Nedime Hanım'ı, ben hiç tanımadım, ama kayınvalidem Leman hanımdan (ve nadiren Şevket' ten) öyle çok dinledim ki birlikte yaşamış gibi hatıralar vardır aklımda:

Babası ve amcası Beyoğlu'ndaki Degüstasyon'a sık giderlermiş. Ancak, dosttan ve her zaman oturdukları masaları ayrı ayrıymış, her kez kendi arkadaşları ile oturmuş. Aynı zamanda Kalamış' ta Todori'ye de sık gidilirmiş. Todori Şu anda mevcut değil. Yanılmıyorsam 1970' li yılların sonunda kapandı; uzun süredir kapalıydı. Şimdi Fenerbahçe Spor Kulübü aldı. Türk Musikisi üstatlarından Selahattin Pınar, baba ve amcasının dostlarıymış. Todori'nin bahçesinde uzun ve güzel sohbetlerin sonunda şarkılar söylenirmiş. Bazı akşamlar, Lamburu almaya Selahattin Pınar'ın evine Şevket'i gönderirlermiş. Selahattin Pınar'ın yaşam öyküsü ile ilgili birçok yazıda belirtildiği gibi, Kalamış ve Todori sanatçı için önemli yerlermiş. Ne hazin ki ölümü de Todori'de olmuş. Şevket, babasının ve amcasının sofrada adabını iyi bilen, ağır başlı, hoş sohbet kişiler olduğunu söylerdi, Aynı zamanda her zaman şık giyinen kişilermiş. Bu konu açıldığında kendisi için "ben onlara kıyasla oldukça kalender sayılırmış" derdi. Şevket gerçekten spor giyinmeyi çok severdi. İş dışında, hep kot pantolon, spor ayakkabılar, ekose gömlek, süveter, montgomeri giymeyi severdi.

Yakın senelerde amcası ile ilgili bir anıyı anlatmıştı: *"Çocukluk yaşlarında amcasının bir sırrım paylaşmış ve diğer ev halkına söylememeye söz vermiş. Bir gün amcası Şevket'i alıp Yakacık'a götürmüş ve o güne kadar hiç bilmediği ikinci bir hala ile tanıştırmış. Bu hala, diğer halanın büyüğü imiş. Ailenin onaylamadığı biri ile evlendiği için aile reddetmiş. Fakat Nushet Bey son yıllarda kız kardeşini aramış ve görüşmeye başlamış "* Belki de gerçekten sır tutmayı bilen bir karaktere sahip olmasında bu olayın da katkısı olmuştur.

Şevket'in babası uzun yıllar Sanayi Odası "Muamelat Müdürü" olarak çalışmış. Emekli olduktan sonra bazı işlere ortak olmuş; ticaret yapmayı denemiş. Önce, Bursa Karacabey'de "hara" İşine başlanmış. Birkaç sene yürütülmüş ve vazgeçilmiş. Şevket burada ata binmeyi öğrenmiş. Allara çok özel bir sevgisi vardı. Bu hara birkaç yılda kapatılmış. Daha sonra başka

ticaret alanlarında denemeler, ortaklıklar olmuş; fakat sonuçta hepsi başarısızlıkla bitmiş. Bu nedenle Şevket'in lise yıllarında ciddi ekonomik zorluklar başlamış. Para kazanmak zorunluluğu ile, çok genç yaşta karşı karşıya kalmış. Lise yıllarında ve üniversite öğrenciliği yıllarında çalışmak ve aileye bakmak durumunda kalmış. Lise yıllarından itibaren, zamanın bazı popüler müzik gruplarında gitar çalarak para kazanmış. Bu yılları hatırladığında bazen gözleri dalar hüzünlenirdi. Bir keresinde *"Bazı günler orkestra dans müziği yaptığımızda, eğlenenler arasında olmadığımızı hayıflanırdım ve yırlımı insanlara çevirip sahnede ters otururdum"* demişti. Ayrıca yaz aylarında turist rehberliği yapmış. Bir zamanların meşhur treni "vagone lit" ile turist gezdirmiş. Popüler müzik ile, profesyonel bir grupta gitar çalacak kadar aşinalığın hikayesi de şöyle:

Levon Çapan (Sol başta) ve Kemani ile Şevket Erk mahalledeki bir sünnet düğününde çalıyorlar.

Lise yıllarında Saint Joseph 'de 3-4 arkadaş pop müziği gurubu oluşturmuşlar, Bu gurubu kuran arkadaşlarından her zaman bahsederdi. Bunlardan birisi İstanbul Teknik Üniversitesi'nden emekli hoca olan Prof. Dr. Levon Çapan'dır. Okulun aynı zamanda klasik müzik orkestrasında çalışıyor olduklarından, okul bu pop müziği gurubuna şiddetle karşı çıkmış. Ama Şevket ve

arkadaşları bu çabalarını sürdürmüşler. Uzun uğraşlardan sonra okul durumu kabul etmiş. Şevket'in liseden sınıf arkadaşı ve çok yakın çocukluk arkadaşı Prof. Dr. Işık Aydemir şöyle demişti: "Bu olay, son derece tutucu okul yönetimine karşı bir başkaldırı idi; devrim İdi". Müzik eğitiminin geçmişi İse ortaokulda başlıyor, Ortaokula giderken, Şevket bir taraftan konservatuvar keman bölümüne gitmiş. Bu durum dört ya da beş yıl sürmüş. Saint Joseph'de o dönemde, adı duyulmuş, konserler veren bir klasik müzik orkestrası varmış. Şevket bu orkestrada keman çalmaya başlamış. O günleri bilenler çok başarılı olduğunu söylüyorlar. Bazı konserlerde solo keman olarak çalmış. Daha sonraki yıllarda kemandan uzaklaşmış. "Kemana ara verilmez, verilirse pamuklar unuttur" derdi. Kemandan çalmaktan uzaklaşmakla birlikte, Şevket'in müzik sevgisi her zaman ön planda İdi. Keman çaldığı yıllarda öncelikle Bach çalmış, Bach'ı çok seviyordu. Fransızca şarkıları da severdi. Caz müziğine bayılırdı; bazı geceler radyoda caz müziği çaldığı zamanlarda hemen parmaklarıyla ritim tutar, ritmi bana da öğretirdi. Çocukluktan gelen bir aşinalık İle, klasik Türk Müziğini de çok severdi. Herhangi bir yerde deforme edilerek söylenen şarkıları işittiği zaman üzüntü duyardı. Geçmişteki refah

zamanlarında, evlerinde yapılan fasılları hatırlardı. Tanıdığı ve çocukluk anılarını bulduğu için Selahattin Pınar'ın bütün şarkılarını çok severdi. Bu şarkılardan herhangi birini duyarsa duygulanırdı. Üstadın Afife Jale ile yaşadıkları fırtınalı aşkı Şevket'ten duymuştum ilk kez. Bir de "saba makamı"nı severdi. Mevlüd'ün saba makamında okunduğunu da Şevket'ten öğrenmiştim. Daha birçok güzel geleneği, şu anda unutulduklarını düşündüğüm birçok İstanbul âdetini Şevket' ten öğrendim. Ona her zaman minnettarım.

İstanbul'da gerçek İstanbulluların giderek azalması, sonradan göçen birçok insanın şehri kalabalıklaştırması onu hep üzmüştü. İstanbul'da "İstanbul mutfağının" unutulmasına buna karşılık kebab ve lahmacun kültürünün hızla yayılmasına hep isyan etti ama sonunda galiba o da teslim oldu; çünkü kebaba da alıştığını ve sevdiğini söylerdi yeri geldiğinde. En sevdiği yemek

tarzı, sofraya azar azar getirilen mezeler ve sonra balıktı. "İstanbul'un balığını hiçbir şeye değişmem" derdi. Çok sevdiğimiz bir ağabeyimiz, gerçek bir deniz ve balık uzmanı Ali Pasiner ile "boğaz (hem İstanbul hem Çanakkale boğazı) veya balık" üzerine güzel sohbetleri olurdu. Burada Ali Pasiner'i sevgi ve saygıyla ile anıyorum. Ne yazık ki onu da kaybettik. Ali Pasiner'in istavrit kızartması ile ilgili bir püf noktayı size aktarmak isterim. İstavritleri unlayıp bir kâğıdın üzerine dizin, üzerlerine çok az, ancak birkaç damla rakı serpin, sonra kızartın. Kokusu çok güzel oluyor, İstavrit zamanı, Şevket ile istavritleri böyle kızartırdık ve çok beğenerek yerdik. Hele İstavritleri kendimiz tutmuşsak, daha da zevkli olurdu. Son yıllarda çapariye çıkmadık, ama eski yıllarda Kalamış açıklarında İstavrit İçin, Haydarpaşa mendireği etrafında da izmarit için çok olta atmıştık.

Saint Joseph Lisesi Klasik Müzik Orkestrası

Şevket'in yakın arkadaşı Aşkın Engin'in sandalı ile çok zevkli balık avı maceraları yaşanmıştır. Bir keresinde, Haydarpaşa mendireği yakınında yakaladığımız izmaritleri, büyük bir tel sepete biriktirip, sandalın dışına asmıştık. Bir anlık telaşla balık dolu sepeti kaçırdık. Sepet derinlere doğru giderken hepimiz bakakaldık. Son yıllarda deniz kirlendi; misinayı çekerken ellerimize mazot bulaşıyordu; balığa çıkmaktan istemesek de vazgeçmiştik. Yemek üzerine sohbet açılırsa, Şevket' ten her seferinde öğrenilecek bir şeyler olurdu. "Zeytinyağlı yaprak sarmasından sonra bir parça beyaz peynir iyi gider; enginar yedikten sonra su içilirse ağızda güzel bir tat meydana gelir". İstanbul kültürü kadar, İstanbul'u da çok seviyordu Şevket. Hele çocukluktan bu yana pek ayrılmadığı Kadıköy yakasını ve özel olarak da Kalamış ve Fenerbahçe'yi çok seviyordu. Bu sevgiyi gerçekten kanıtlayacak bir belgeyi, ölümünden sonra kitaplarının arasında buldum. Lisede, onuncu sınıfta Türkçe dersinde yazdığı bir kompozisyon, onca sene kitapların arasında kalmış. İyi ki kalmış, size aynen aktaracağım. Şevket'in onuncu sınıfta, yani yaklaşık olarak 16-17 yaşlarında yazdığı bu kompozisyonda hem İstanbul sevgisi anlaşılabilir hem de eski İstanbul'a ait bilgiler var.

"Fenerbahçe İsmi herhalde duymuşsunuzdur. İstanbul'un bu en güzel ve mutena semti tubiatın dantelâ gibi işleyip süslediği Marmara'ya doğru uzanan bir yarımadadır. Zamanımızın

en güzel mesire yerlerinden biri olan Fenerbahçe'nin tarihini Bizanslılara kadar uzatanlar da vardır. Esasen burada bulunan Bizans vari bir hamamın son kalıntıları bu fikri daha da kuvvetlendiriyor. Dışarıdan bakıldığında başka türlü, içinde oturulunca insana daha başka görünen bir muhalledir. Emsalsiz manzarası güzel evleri, köşkleri ve şahane mehtabıyla Fenerbahçe, içinde oturanları hayran bırakır. Ben ve içindekiler bütün İstanbullular gibi, bu semtin yazını çok sevmekle beraber, kışı bize daha sempatik gelir. Çünkü yazın insandan geçilmeyen sokaklarında, kavurucu İstanbul sıcağını ve birçok şehirlerden gelen karışık bir ahaliyi görebiliriz. Fakat kışın, bütün bu karışıklıklar biter. Yine yerliler, biz bize kalırız. Sokakları eski sessizliğine kavuşur. Bence kışın panjurları kupanmış köşklerin, yaprakları dökülen ağaçların adeta bir tünel haline getirdiği yollarında yürümeyi, yazın güneşten esmerleşmiş vücudumu yerin sulara bırakmaya hiçbir zuman tercih etmem. Serin ve sönük mehtabıyla kıyas etmek sanki kabil değil... Ulu tanrıdan tek isteğim tabiatın bu güzel yerinde ömrümün sonunu kadar kalınanıdır "

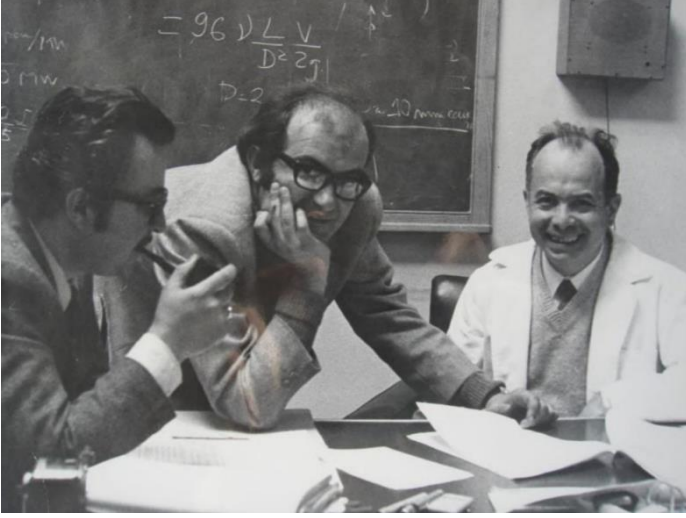
1969 yılında master çalışmasını tamamlamış olarak, babasının ölümünün ardından yalnız kalan annesini düşünerek İstanbul'a dönmüştü ve Northen Electric şirketindeki İş olanağı başlamadan bitmişti. Bu yıllarda hem İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'ndeki görevini sürdürmüştü, hem de bazı dönemler görevlendirme ile Çekmece Nükleer Araştırma ve Eğitim Merkezi'nde (ÇENAEM) çalışmıştı. 1970 yılında Türkiye Atom Enerjisi Kurumu-TAEK Çekmece Nükleer Araştırma ve Eğitim Merkezi-ÇNAEM'in Reaktör Eiletme Bölümü'nde İşletme şefi olarak göreve başlamıştı. TR-1 Reaktörü 'nün 1977 yılından durduruluncaya kadar bu görevine devam etli. 1973 yılında doktora sınavına girerek fen doktoru unvanını aldı. "Contribution à l'ötude d'un systeme de detection de rupture de gaines par neutrons retardes applicable aux reactures a eau legere" İsimli tez çalışmasını Fransa'da Prof. Dr. Pierre Deniz ile yapmıştı. Sonra İstanbul'a dönüp çalışmayı yazmıştı. Prof. Dr. Ahmet Yüksel Özemre buradaki danışman hocası idi.

Reaktör yıllarında çalışma arkadaşlarıyla (Ön sırada siyah gözlüktü olan Şevket Erk)

Profesör Özemre ile reaktörde de birlikte çalıştığı zamanlar olmuştur. Birbirlerini sevdiklerini biliyorum. Liseyi, Galatasaray Lisesi'nde okumuş olan Prof. Dr. Özemre için şöyle derdi " Türkiye'de Fransızca 'ya Ahmet Bey kudur vakıf olun ve güzel konuşan bir başkası olabileceğini düşünemiyorum Hocanın rahmetli eşi astronomi hocası Prof. Dr. Kamuran Özemre Hanım'ı da çok sever ve sayardı.

1974 yılında yine üniversiteden izinli olarak Fransa'ya gitti. Fransa'da TR-2 Reaktörü'nün ön projesi ve teknik şartnamesini hazırlayan grupta görev yapmıştı. Türkiye'den küçük bir grup olarak gitmişler ve aynı evde kalmışlar. Yoğun iş temposuna rağmen çok renkli anılan olmuş. Sezgin Alsan, Nemci Dayday, Ertok Kuntel benim çok duyduğum İsimler. Bu dönemden öyle çok anı anlatıldı ki ben de adeta onlar kadar biliyorum bazı olayları: Prof. Dr. Sezgin Alsan Halen İstanbul Ticaret Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Dekanı'dır.

Aynı zamanda ortaokul ve liseden sınıf arkadaşıdır. Şevket' in hiç ayrılmadığı yakın dostlarından birisidir. Eşi Ayşe Alsan da biz evlendikten kısa bir süre, sonra benim çok değerli dostum oldu. Bizim çocuğumuz olmadığı için onların oğulları Alper ve Teoman'ı kendi evlatlarımız gibi sevdik, Ayşe, Marmara Üniversitesi Yabancı Diller

Okulu'nda Almanca hocasıdır.

Çok anılan kişilerden biri Nemci Dayday'dı. Nemci Dayday'ın daha sonraki yıllarda, uzun süre Viyana'da Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nda görev yaptığını biliyorum. Ertok Kuntel İse sürekli olarak ÇENAEM de çalışıyordu ve Saint Joseph Lisesi'nden arkadaşlar. Hepsi çok renkli insanlar. Fransa'da Grenoble'da birlikte yaşanan dönemleri hiç unutamadıklarına tanık oldum. Anılardan çoğu yemeklerle ilgili olanlardı.

Ertok Kuntel yemeği ve yemek yapmayı çok seviyormuş. Bu nedenle yemek işini genellikle ona bırakıyorlarmış Mantı bile yapmışlar. Oturdıkları evlerden birinin sahibi yeni vefat etmiş. Bu kişinin yakınları ev sahipliği yapıyormuş.

Çekmece Nükleer Araştırma Merkezinde çalışırken

Evin ölen sahibinin bodrumda saklı şarapları olduğunu öğrenmişler, Varisler şarapların varlığından haberdar oluncaya kadar epey şarap eksilmiş. Zaten varisler bu şarapların tümünü kiracılara hediye etmişler. Bizimkiler de utanıp, daha önce aşırıdıkları şaraplardan söz edememişler.

Şevket, 1976 yılında Atom Enerjisi genel sekreterliğine bağlı olarak kurulan "Reaktör Tevsi Proje Grubu"nun başkanlığına atandı. 1980 yılına kadar bu grupta TR-2 projesini yürüttü ve bu sürede, Fransız Atom Enerjisi Komiserliği'nin talebi ile muhtelif zamanlarda Fransa'daki çeşitli Nükleer Araştırma Merkezlerinde, "nükleer elektronik, reaktör işletmesi ve reaktör içi ölçmeleri" konularında proje ve araştırmalara katıldı.

1978 yılında doçentlik tezini sundu ve 27 Nisan 1979 da, yani YÖK yasası çıkmadan 2 yıl önce sınava girerek doçent oldu. Tez konusu "Nötron-elektron çevirici sonda cevaplarının incelenmesi ve geliştirilmesi" başlığını taşımaktaydı. 1980 yılında ÇNAEM den ayrılarak İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyeliği görevine başladı.

Biz 1981 yılında evlendik. Hemen ardından önce Şevket, sonra da ben Fransa'ya gittik. 1983 yazında geri döndük. Sezgin ve Ayşe Alsan da gelmişti. Şevket ve Sezgin, eğitim simülatörlerinin projelendirilmesini ve gerçekleştirilmesini üstlenen fizik gurubunda görev

aldılar. Bu dönem, Fransa'daki uzun süreli çalışmalardan sonuncusuydu. Simülasyon projesi Grenoble'daki reaktörde (CENG: Centre Energie Nucleer de Grenoble) yürütülüyordu. Şevket ve Sezgin gittikten yaklaşık altı ay sonra ben ve Ayşe de Grenoble'a gittik. Ben o sırada Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde doçent olarak çalışmaktaydım. Grenoble'daki Üniversite Hastanesi Pnömoloji Kliniği'nde bilgi ve görgümü arttırmak üzere Üniversite'den İzin alarak gittim. Dolayısıyla CENG' deki çalışma gurubunu yakından tanımış oldum. Bir kısmı Şevket ve Sezgin'nin eski çalışmalardan tanıdığı kişiler, bazıları da yeni kişilerdi. O dönem bilgisayarlar oldukça ilkel idi. Her biri buzdolabı büyüklüğünde IBM makineler vardı. Fortran yazılım dili modaydı. İskambil destesi gibi kartlara delikler açılarak program yazılırdı ve o günlerde yeni PC' ler görülmeye başlamıştı. Şevket ve Sezgin bu konuda ustaydılar. Ev ve İş arasında katlanmış deste deste kenarları delikli bilgisayar çıktıları gelir geceler boyunca İncelenir ve sabah geri giderdi. O günler hayatımızı güzel dönemlerinden biriydi. Çok çalışıyorduk; ama bir o kadar da eğleniyorduk. En büyük eğlencemiz ise hafta sonları dağlara, kırlara pikniğe veya yürüyüşlere gitmekti. Şevket ve Sezgin oraya İlk gittiklerinde eski küçük bir araba almışlardı. Bu eski bir Peugeot 104 İdi. Bulduğumuz bölgeyi bu araba sayesinde karış karış öğrenmiştik. Bazen çevredeki göllere yüzmeye gidiyorduk. Şevket hep söylenirdi: “Gölde yüzmek de neymiş, nerede bizim güzel denizlerimiz!”

CENG deki çalışma grubundan birçok kişi ile hemen dost olduk. Bunlardan biri ve herkesten en genç olanı François Kaas'dı. Karısı France genç bir avukattı. Bu iki dostumuzu öz kardeşlerimiz gibi sevdik. Onlar da bizi çok benimsediler. François Kaas değişik ülkelerin kültürlerini anlamaya ve öğrenmeye çok meraklı İdi, Birçok hafta sonu bizim mutfağımızın geleneksel yemeklerini birlikte yaptık. Patlıcan yemeklerini özellikle çok seviyordu. İmam bayıldı, karnı yarık, patlıcan kızartmasını gayet güzel yapmayı öğrendi. Fransa'dan döndükten sonra düzenli olarak haberleştik. 1990 yılında İstanbul'a geldiler ve eski günleri yâd ettik. 1990 11 yılların ortalarıydı; radyolarda Patricia Kaas isimli Fransız bir şarkıcıyı duymaya başladık. Çok beğeniyorduk. Soy İsim benzerliği nedeniyle François'yı aradık. Evet, meşhur şarkıcı amcasının kızıydı. Bize Patricia Kaas'ın İmzalı CD ve konser kayıtlarını göndermişlerdi. 1995 yılında Fransa'nın en iyi yorumcusu seçilmişti. Birkaç yıl geçmişti; François Kaas'ın eşinden bir mektup aldık. François son zamanlarda pilotluğa merak salmıştı. Bir gün uçağının çakıldığı haberi gelmiş. 40 gün kadar yoğun bakımda kalmış ve ne yazık ki kaybedilmiş. Birlikte yaşadığımız İlk derin üzüntümüz bu oldu. İlk kez Şevket'in ağladığına şahit olmuşum. Şevket'in ölümünden yaklaşık bir yıl sonra, 2004'te Patricia Kaas İstanbul'da Açık Hava Tiyatrosu'nda konser verdi. Değerli dostlarımız Ayşe ve Sezgin Alsan çok İnce ve nazik bir

sürpriz yaparak beni bu konsere götürdüler. Üçümüz, kalabalığın içinde, çok başka duygularla dinledik Patricia Kaas'ı. Şevket'in ve François'nın da bizimle birlikte olduklarını hissederek, şarkıları onlara ithaf ederek dinledik, hüzünle, özlemle...

1983 yılında Fransa'dan döndükten sonra Göcek ve Bozburun'u keşfettik ve yıllarca yaz tatillerimizde oralara gittik. Bozburun Marmaris'e bağlı çok güzel bir köydür. O yıllarda henüz fazla bilen yoktu. Zaten yolu da yoktu denebilir. Marmaris'ten Datça yönünde çıkılır; Hisarönü'ne varmadan sola sapılır ve 45 kilometrelik yol İki buçuk, üç saatte kat edilerek Bozburun'a varılırdı. Sonraki yıllarda, kıyıdan Turunç'tan geçen güzel bir yol açılmıştı. Bozburun bizim için çok özel bir yer oldu. Yıllarca gittik. Oradaki Motel Mile evimiz gibi, sahipleri Anna ve Yılmaz Ağartan İse kendi ailemiz gibi oldular. Üstelik yıllardır göremediğim bir arkadaşımı da orada buldum ve eşlerimiz hemen dost oldular: Avukat Fulya Sakınç ve eşi Prof. Dr. Mehmet Sakınç.

Şevket'le birlikte Türkiye'nin bütün kıyılarını gezdik desem abartılı olmaz. Hem de en ayrıntılı şekilde, özümleyerek, tadını çıkararak. Bu gezilerle İlgili anılarımız anlatmakla bitmez. Şevket'in yaşamında en rahat ettiği, stressiz olduğu, mutlu olduğu anlar, İnanıyorum ki bu gezilerimizde olmuştur.

Yeni denizler keşfetmek, oralarda dalmak, تنها, alaca gölgeli orman veya köy yollarında araba kullanmak, Mavi yolculuklarımızda kaptanlarla ahbaplık etmek ona heyecan ve mutluluk verirdi. Keşfettiğimiz, sevdiğimiz yerleri dostlarımıza ayrıntıları ile anlatır, onların da oraları gidip görmelerini arzular, görüp de beğendikleri zaman İse çok keyiflenirdi. İnanılmaz bir yol hafızası vardı. Bir kez geçtiği yeri asla unutmazdı. Lise ve üniversite yıllarında rehberlik yaptığı için bütün ören yerlerini ayrıntılarıyla biliyordu. Bu nedenle gezilerimiz zevkli ve doyurucu oluyordu. Denizi, balıkları, dalmayı bilen ve seven İnsanları daha başka bir sınıfa koyardı. Onlarla ahbaplık etmekten ayrı bir zevk alırdı. Böyle dostlarından biri Durul Bey'dir. Durul Bey (Prof. Dr. Durul Ören Şu anda Yıldız Teknik Üniversitesi'nin rektörü) yıllardır çok İyi dalan, d alınacak bölgeleri İyi bilen bir dosttur. Dalmaya gittikleri yerleri birbirlerine ayrıntıyla anlatırlardı.

Bilirsiniz, kamping veya mavi geziler daima Antalya-İzmir arasındaki kıyılarda yapılır. Biz de buralarda birçok kereler dolaştık. Hep yapmayı istediğimiz bir Şey İse Antalya'nın doğusuna doğru uzanmaktı. 1990' ların başında bunu başardık. Yaz başında benim Antalya' da bir tıp kongresinde görevim vardı. Kongreden sonra, arabamızla Doğu Akdeniz kıyılarımızın en ucuna, Samandağ'a kadar gittik. Olağan üstü güzellikler gördük, çok etkilendik. Antakya' da

büyüledik. Asi nehri, amik ovası, şehirde değişik kültürlerin izleri, Saint Simon klişesi, Titus kanalları, eski şehir, Harbiye ve tabii mozaik müzesi, künefe, humus, daha birçok güzel Şey. Bu gezinin hiç unutamadığımız anlarından biri, Mersin ve Tarsus etabımız ve Akkuş ailesidir. Prof. Dr. Baki Akkuş, Şevket'in öğrencisi ve genç dostlarından biridir ve ailesi Mersinlidir. Baki'nin çok nazik önerisi ve ısrarı sonucu üç günümüzü Mersin'de ailesine misafir olarak geçirdik. Ben hayatımda Baki'nin annesi Gülseren hanımın yemekleri kadar lezzetli olanı yemedim dersem, abartmış olmam. Özellikle ızgara köfteyi ve salatayı hiç unutamadık. Şevket ve ben öğrenmeye çalıştık; defalarca yapmayı denedik ama asla öyle olmadı.

1985 yılında Yıldız Teknik Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Fizik Bölümü'nde ilan edilen profesörlük kadrosuna başvurarak, İstanbul Üniversitesi'nden ayrılmış oldu. O yıllarda profesörlüğe atanmak için üniversite değiştirmek zorunluluğu mevcuttu. Ama bundan 3 yıl sonra yasa yine değiştirildi ve doçentler buldukları fakültelerde profesör olabilme imkânı elde ettiler. 1988 de Türkiye'de o güne kadar görülmüş en yüksek sayıda profesörlüğe yükseltme olayı vuku buldu. Ben dâhil birçok kişi bu şekilde profesör olduk. Bu olay Şevket'i kızdırmıştı. "Biraz sabretseydik, biz de kendi üniversitemizde profesör olacaktık" demişti. Ama Yıldız Teknik Üniversitesi'ni giderek sevdi; Yıldız Teknik Üniversitesi Fen- Edebiyat Fakültesi için ve çağdaş üniversiter anlayışın yerleşmesi için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

Nükleer fizik profesörlüğüne ve daha sonra da Fizik Bölümü Başkanlığı'na atandı. Burada, 1983 yılında fizik lisans öğrenimine başlayan bölümün, lisans ve lisansüstü laboratuvarlarının kurulmasını sağladı. O yıllarda dekan olan Prof. Dr. Fahri User Şevket'i çok destekledi, Kendisiyle bir vesileyle ben de tanışmıştım. Çok nazik ve beyefendi bir İnsandı. Kendisine esenlikler diliyorum. O dönemin Rektörü İse Prof. Dr. Süha Toner İdi. Yıldız'ın Mimarlık Fakültesi'nde çalışan arkadaşımız Prof. Dr. Işık Aydemir'in hocası ve eski Modalı bir zattı. Onunla da uyum içinde çalıştıklarını hatırlıyorum.

1987 yılında Fen-Edebiyat Fakültesi Dekanı oldu ve üç dönem (9 yıl) Dekanlık yaptı. Dekanlığı sırasında Eğitim Bilimleri, Fransızca Mütercim Tercümanlık ve İstatistik Bölümleri 'nin kuruluşu ve gelişimine ön ayak oldu. Fransızca Mütercim Tercümanlık Bölümü'nün kurulması ve geliştirilmesinde emeği geçen bir çok

hoca vardı şüphesiz. Ben bu kişilerden, Prof. Dr. Hasan Anamur'u tanımıştım. Heyecanlı günlerdi o günler. Kuruluş aşamasında Fransız Konsoloslugu ve Kültür Ataşeliğinde görevli bazı kişilerle sık toplantılar yapıldığını hatırlıyorum. Bu dönemde birkaç kez akşam toplantıları olmuştu ve bende katılmıştım. Fransızlar 'dan biri çok renkli bir kişiliğe sahipti. Mösyö Tolstoy adındaki bu Fransız ataşelik görevlisine, soyadının yazar Tolstoy'la benzerliğinin tesadüf olup olmadığını sorduk. Yanıtı bilin ki yeryüzünde tek bir Tolstoy ailesi vardır, bende o aileye mensubum”.

Dokuz yıl süren dekanlık görevi sırasında Şevket'in şüphesiz çok mutluluk duyduğu günleri olduğu gibi, zor günleri de olmuştu. Bu dönemde hem mutlu günleri hem zor günleri paylaştığı İki yakın dostu vardı yanında: Prof. Dr. Hüseyin Avşar ve Prof. Dr. Behiç Çağıl. Üçü arasındaki dostluk, başarılarına mutlaka katkıda bulunmuş olmalıdır. İş dışında, her biri ile ayrı ortak konuları vardı. Bilgisayar merakını Behiç Bey ile paylaşırdı. Hüseyin Bey'in araba ve evle ilgili, özellikle tamir konusundaki üstün yeteneğine bayılırdı, Gerçekten de Hüseyin Bey'e tamir ve onarım sihirbazı denebilir. Daha pek çok yaratıcı özelliği olan bir insandır. Birlikte araba, çakmak, küçük ev aletleri, büyük ev aletleri, aklınıza ne gelirse, çözümsüz denilen arızaları mutlaka çözerlerdi. Bundan büyük zevk alırlardı. Önce problem tanımlanır, sonra tamir yöntemi hakkında tartışılır, sonra malzemelerin temini konusunda plan yapılır, sonra tamir mahalli saptanır ve çalışmaya başlanırdı. Adeta bilimsel bir projeye hazırlanır gibi yaklaşırlardı konuya. Hüseyin Bey bu konuda hakikaten özel bir insandır. Kıyı Köy'deki kır evinin çatısını bizzat kendisi hesaplayıp yapmıştı. Yıllarca çevreden gelip bu çatıyı kimin yaptığını sormuşlar. Hüseyin Bey'in bir özelliği de vejetaryen olmasıdır. Şevket bu konuda hep takılırdı. "Et yemiyorsun, buna bir Şey demem, ama balık, midye, karides yememekle neler kaçırdığını biliyor musun?" Hüseyin Bey ve değerli eşi Semra Hanım bizi birçok kere Kıyı köy'e davet ettiler. O güzel evde çok hoş anılarımız oldu.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nin Şevket'e kazandırdığı özel dostlardan birisi Prof. Dr. Mehmet Pala'dır. Mehmet Bey'in telefon ettiği zamanlarda sevinir, "buyur Pala” diye söze başlar ve uzun bir sohbet tuttururdu. Görüp beğendiği yerleri ve beğendiği yemekleri uzun uzun anlatırdı Mehmet Bey'e. Denemesi için ısrarcı olurdu hatta.

Şevket benim meslek camiamda (tıp) çok sevilen ve sayılan bir kişiydi. Bu beni her zaman onurlandırmıştır. Bizim toplantılarımıza nadiren katılırdı. Esasen iş toplantılarında eşlerin yer almasını onaylamazdı. Tıp camiasında, diğer alanlara göre çok daha fazla kongre, seminer gibi toplantılar yapılması ve bizlerin deliler gibi bu toplantılar için koşuşturmamıza takılırdı. Çok yakın bir dostum ve meslektaşımın (Ege Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıklarından

Prof. Dr. Münevver Erdinç), Şevket'in ölümünden sonra bana yazdığı mektubu sizlerle paylaşmak istiyorum.

Sevgili 'Hocam' Müzeyyen Erk, 'Hocam' kelimesi, benim İçin İfade ettiğiniz anlamın yanında çok yetersiz kaldığı için böyle yazdım. Gerçekten benim için çok acınızı yine özelsiniz. Bilmiyorum, zaten hiç tazeler miyim ama kapanmayacağını düşündüğüm için şimdi yazıyorum. Ben size halen başsağlığı dileyememiştim. Bunu çok zor yaparım. Şimdi de sadece kendi kendime konuşur gibi size yazmak istedim. Bire bir sizinle konuşamam bunları.

En unutamadığım şeylerden biri Floransa'da Amo nehrinin karşı tarafında Şevket Hoca'ya hediye aramamızdı. Çok hoş özel aksesuarlar vardı, gözlük, kalem kılıfları. Uzun uzun hangisinden hoşlanır diye düşünmüştünüz. Sadece orada mı, gittiğimiz her yerde... Çok hoşuma giderdi, sizin ona şaraplar, peynirler seçmeniz. Biliyor musunuz Müzeyyen Hocam, Ertürk'le evlendikten sonra, özellikle İlk zamanlar ben, evlilikte, senin, benim kavramının aile olunmasını engellediğini ve çocuk olmadan aile olmanın zor olduğunu düşünmüştümdür. Sizde gördüğümse bunun tam tersiydi; siz sadece İkiniz, hiçbir katkı maddesine gerek olmadan yıllardır bir aradaydınız. Bu ancak çok güzel bir arkadaşlıkla, sevgiyle mümkün olabilirdi herhalde.

Şevket Hoca'nın Pamukkale'de o toplantı, bu toplantı koşuşturmamızı en doğru şekilde nasıl tanımladığım halen çok İyi hatırlıyorum. Her ikiniz de yaşamımda İz bırakan, tanımaktan onur duyduğum kişilersiniz. Belki sınırlarımı aştım sizinle konuşurken, ama ben kendi açımdan o sınırların İçinde olmak İstiyorum, yabancı gibi size uzak davranamam. Lütfen kendinize iyi bakın, siz pek çok kişinin kendine örnek aldığı çok özel bir insansınız.

Görüşmek üzere, sevgilerimle.

Münevver Erdinç

1988-1998 yılları arasında Acıbadem'de oturduk. Birikimlerimizle ve borca girerek kendimize mütevazı bir ev almıştık. Bu evi almaya çok zor İkna etmişim. Kızıltoprak'ta oturuyorduk ve Şevket ömrü boyunca Kızıltoprak ve Fenerbahçe arasındaki bölgenin dışına hiç çıkmamıştı. Ama bizim de buralarda ev alma gücümüz yoktu, "Acıbadem'e eskiden mesireye gidilirdi, ne zaman oturma yeri oldu?" diye uzun süre söylendi. Neyse ki taşındıktan bir süre sonra benimsemeye başladı. Evimiz Çamlıca Askeri Hastanesi'nin bahçesine bakıyor; dolayısıyla çok güzel bir koruyu tepeden seyrediyorduk, Ayrıca uzakta adaları görüyorduk. Her sabah gün doğarken bülbüller ötüyordu. Sonraki yıllarda bülbülleri duymaz olmuştuk nedense. 1998 yılında bu evimizi bırakıp, yeni bir ev alıp tekrar Kızıltoprak'a taşındık. Şevket Acıbademe alışmıştı; bu taşınmada da çok söylendi. Ama Fenerbahçe'ye doğru yaptığı yürüyüşler, eski arkadaşlarla buluşmalar onu hemen etkiledi. Yeni eve çabuk alıştı, İşte bu dönemde, çoğu benim arkadaş çevremden olan fakat Şevket'i daha çok benimseyip, beni ikincil sayan (bu beni hep mutlu etti, onların hepsine minnettarım) arkadaşlarımız İlç mutlu anılarımız oldu. Bu dönemde Şevket'in İdari görevleri de bitmiş olduğundan arkadaşlarına daha çok vakit ayırabildi. Bu şekilde Şevket, Bilal Oğuz, Mete Sönmez ve Hüsnü Karagözoğlu sık bir araya gelip, ayrılmaz dörtlü haline geldiler. Bezik veya biriç partileri veya yürüyüş, ya da yeni restoran keşifleri gibi aktiviteler yapıyordu. Eşlerle birlikte toplandığımızda bu dörtlünün hikayeleri ile gülüyorduk. Zaman zaman bu dörtlüye Yaşar Morpınar ve Ömer Aşan ekleniyorlardı. Bu dostlarımızla aramızda ortalama 10 yaş fark vardır. Mete benim 40 yıllık arkadaşım Ayşegül Sönmez'in kardeşi, diğerleri de onun arkadaşlarıdır. Çoğu Ortadoğu mezunu, başarı dolu, hayat dolu İnsanlardır. Biliyorum ki Şevket onlarla bir eksiğini kapadı. Tek çocuk olup, kardeşsiz olmanın eksikliğini onlarla giderdi. Daha da önemlisi, onlar sayesinde hastalık dönemindeki günleri olabildiğince dayanılabilir geçti. Hepsine yaşadığım sürece minnet duyacağım. Son gününe kadar bana hastalığı İlç İlgili pek bir şey sormadı. Başı dik, sakın ve onurlu, her şeyi bana bıraktı Şöyle bir deyiş vardır: "Ne yaptığın değil, nasıl yaptığın önemli". Ben bu sözün anlamım Şevket sayesinde öğrendim. Onun gibi, her anlamda güzel bir İnsanı zamansız kaybettiğim İçin çok mutsuzum, üzgünüm, ama ondan çok Şey öğrendiğim İçin, onunla anlamlı ve güzel günlerim olduğu İçin çok şanslıyım.

İstanbul, 06. Kasım. 2006

Prof. Dr. Sezgin ALSAN

(Ticaret Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi Dekanı)

1978 senelerinde Çekmece Nükleer Araştırma ve Eğitim Merkezinde beraber çalıştığımız dönemlerde (1970-1986), TR-2 Projesinin uygulanması sürecinde, eski TR-1 Reaktörü 'nü durdurulması ve sökümü İşlerini Şevket düzenlemekteydi. Bilineceği gibi senelerce çalışmış bir reaktörün mekanik kalp bloğu yüksek oranda Işın etkin (radyoaktif) olmaktadır. Bu sistemin sökülmesi için yapılacak müdahalelerde Işınım (radyasyona) maruz kalınması nedeniyle, İş bölümünü Şevket düzenlemişti. Gurubun her üyesi, sağlık fizikçilerimizin müsaade ettiği dakikalarla sınırlı süre içinde gizlendiğimiz beton siperlerden koşarak elimize aldığımız aletler ile, bir mekanik ustası gibi, en azından bir vida sökmemiz büyük başarı olmaktadır. Bu işlemleri yöneten Şevket de bir kumandan gibi en önde yer alarak bizlere örnek olmaktadır.

TR-2 Reaktörünün projelendirilmesi için kurulan grupta (1972-1980) Şevket ERK, Necmi DAYDAY, Sezgin ALSAN ve Ertok KUNTEL yer almaktaydı; Fransa ile yapılan ortak proje nedeniyle Grenoble'da 1974'de bulunduğumuz sürece akademik hiyerarşide bizlerin Fransız bilim adamları ile eş düzeyde olmamızı sağlayan Şevket idi. Grenoble Nükleer Araştırma Merkezi'nde Melusine reaktörü içinde Türkler'e bir oda verilmesi ve bizlere verilen yetkilerle bu merkezdeki tüm bilgilere erişebilmemiz Fransızları şaşırtmıştı. 1974 yılında kurulan bu İlişkinin devam ettirilmesine müsaade edilseydi, bu günlerde Irak ya da İran'ın bu konudaki bilimsel potansiyeli aşmış olabilirdik.

Yaşar Özal'ın anılarında Şevket ERK

Şevket'le samimiyetim 1978 yılının Eylül ayında bir Antalya seyahati ile başladı Her ne kadar İkimiz de 1970 yılından beri ÇNAEM'de çalışıyorsak da ben Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Fizik Bölümü, O ise İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Fizik Bölümü mezunuydu, Bu nedenle daha önceden bir tanışıklığımız olmadığından fazla bir samimiyetimiz de yoktu. ÇNAEM'de farklı birimlerde çalışıyorduk. O Reaktör Tevsii Gurubu'nun başında, ben ise Radyoizotopların Endüstriye Uygulama Bölümü'nde İdim. Ayrıca İkimiz de zaman zaman yurt dışında olduğumuzdan bu süreç içinde İş ilişkileri dışında bir yakınlığımız olmamıştı.

O tarihlerde kampçılık çok geçerli idi. Türkiye'de çok güzel doğa parçası kampingler vardı. Alanya'da İncekum mevkiinde BP'nin çok güzel bir mokampı olduğunu duymuştum. Ben

de üniversite hayatımdan beri fırsat buldukça kampçılık yaptım. 1978 yılının Eylül ayında Kurban Bayramı nedeniyle uzunca bir tatil vardı, Alanya'ya gitmek için bulunmaz bir fırsatı.

Ben 77 model Renault stationwagen arabamla gitmeye karar verdim. Yemekhanede konuşurken Reaktör Tevsii Grubu'nda çalışan inşaat mühendisi Akat Çıkınoğlu benle gelmeye kendiliğinden talip oldu. Kendisini fazla tanımadığımdan İnandım. Ben her türlü hazırlığı yaptıkça o, bende her şey var ben her şeyi getireceğim diyordu. Ben de inanıyordum. Çadırı da o temin edecekti. Ben her ihtimale karşı bir arkadaştan çadır temin ettim. Ama arkadaş uyardı biraz asker çadırı gibi dedi. Olsun deyip almıştım.

Bir gün Şevket'le karşılaştığımızda kendisine Akat'la Antalya'ya kampa gideceğimizi, kendisinin haberi olup olmadığını sordum. Gülerek olmadığını söyledi. Neden güldüğünü sorduğumda " her halde sen yalnız gideceksin onun hanımı İzin vermez dedi". Halbuki ben onu bekâr sanıyordum. Bu haber üzerine moralim bozuldu; bu seyahate kendimi o kadar hazırlamıştım ki. Akat'a tekrar sorduğumda tamam tamam gidiyoruz diyordu. İki arada bir derede kalmıştım. Şevket'i tanıyan arkadaşları bana "oğlum sen yanlış adamla uğraşıyorsun bu İşin üstadı Şevket neden onla gitmiyorsun" dediler

Cumartesi günü sabah yola çıkacağız. Cuma günü Akat yok. Kalktım Şevket'e gittim

- "Bu adam senden seyahat İçin İzin aldı mı "dedim.

- "YOO almadı."

- "Peki sen gelir misin

- "Bakalım" dedi

- "Ben yarın yola çıkıyorum gelersen sen gel" deyip odadan çıktım.

Ertesi sabah Şevket'le Alanya'ya gitmek üzere yola çıktık. Bu yolculuk daha sonra benim de meslek hayatımdaki olumlu değişikliklerin başlangıcı olmuştur. Şevket bu hareketiyle ani karar verebilen ve verdiği kararı uygulayabilecek kişiliğe sahip olduğunu göstermiştir. Daha sonra birlikte çalıştığımız kısa süre içinde bu özelliğine yakinen şahit oldum.

Yola çıktık; o tarihlerde beni tanıyanlar bilir uzun yolda ben pek yavaş gitmem; yollar İyi ve boştu. Fakat, Şevket'i tedirgin etmemek düşüncesiyle 90 km]saat hızla sohbet ede ede gidiyoruz. Kütahya-Afyon arası yeni yol yapımı nedeniyle kapalıydı o nedenle Eskişehir-Sivrihisar-Afyon güzergâhı üzerinden gidecektik. Yol uzamıştı bu gidişle bu hızla akşama pek varamazdık. Sivrihisar yakınlarında yol kenarında ağaçlıklı şirin bir yerde saat 12 dolayında

ögle molası verdik. Şevket "bu gidişle tatilimiz yolda geçecek" dedi. Mesaj alınmıştı. Altık günah benden gitmişti.

Tekrar yola çıktığımızda 130-140 gidiyoruz. Sohbet falan kesildi, Şevket'e baktım biraz renk gitmiş. Kendince kendini emniyete almış. Sağ eli torpidoda, sol eli şoför koltuğunun omuzunda, sırtını da kapı direğine dayayarak üçgen vaziyette tedbirini almıştı. O tarihlerde emniyet kemeri uygulaması olmadığından arabalarda da kemer yoktu. Ama Şevket fizikçi kafasıyla tedbirini almıştı. Akşam üzeri 18 dolayında Alanya-İncekuma geldik. Şevket arabadan İner inmez kendini yere attı "Oh be dünya varmış" deyip toprağı öptü.

İncekum'daki BP'nin mokampı yeşillikler arsasında nefis bir yerdi. Ağaçların altında yabancı turistlerin çeşit çeşit renk renk çadırları ve çok güzel karavanları vardı, Sahilde kum pırıl pırıl ve deniz tertemizdi. Her halde şimdi orada bir tatil köyü vardır, Arabayı öylece bırakıp, yorgunluğumuzu atmak için, mayolarımızı giyip denize daldık. Kampın bir yerine yerleşmek için arabayı boşaltmaya başladık. Şevket haki renginde koca çadırı görünce biraz bozuldu çünkü o ortama pek uymuyordu. Bana dönüp " oğlum bizi burada kafaya alırlar kenarda uzak bir yere kuralım" dedi. O saatte ve o yorgunlukla zaten çadırı kuracak halimiz yoktu; hele bir yarın olsun deyip o geceyi dışarıda geçirdik. Sabah, yoğunluktan biraz uzakta uygun bir yere çadırı kurmaya başladık, Şevket bu İşlerde oldukça becerikliymiş. İki kişi için oldukça abartılı olan çadır kurulduğunda Jandarmanın karakol çadırı gibi duruyordu. Oradaki turist çadırlarının çoğunda, üzerinde kendi ülkelerinin bayrağı vardı. Biz de üzerine Türk Bayrağı 'nı asınca tam karakola benzemişti. Daha sonra kampta adımız militere çıkmıştı, Şevket her sabah çok güzel kahvaltı hazırlardı. Öğlenleri geçiştirir, akşamları İse çok şık giyinir 15 km. uzaklıktaki Alanya'ya yemeğe ve eğlenmeye giderdik. Çok güzel bir gece geçirdikten sonra geç vakit kampa dönerdik.

Yeni samimi olmamıza rağmen bir haftalık seyahatimiz boyunca aramızda en ufak bir anlaşmazlık olmadı . Her ikimizde Balık burcundandık. Doğum günlerimiz bir hafta araylıydı. Doğa sevgisi gezip görme İsteği gibi birçok huylarımız örtüşüyordu. Bir gün Kaş'a kadar gitmeye karar verdik. Antalya o zaman muhteşimdi. Hele Haşim İşcan Parkı cennetten bir köşe gibiydi. Kemer daha yapılaşmamıştı. Sadece Club MED vardı. Akşama doğru o zaman küçük, şirin balıkçı kasabası olan Kaş'a vardık. İskele meydanındaki Ali Eriş'in lokantasında deniz mahsullerinden oluşan muhteşem bir akşam yemeği yedik. Geceyi de İskele meydanında, zor da olsa, arabanın ön ve arka koltuklarında uyuklayarak geçirdik.

Alanya'ya dönmek üzere sabah tekrar yola çıktık. Şevket'te de bende de buralara kadar gelmişken mümkün olduğunca etrafı görme duygusu vardı. Bu nedenle olur olmaz bozuk yollara girip çıkıyorduk. Yolumuzun üstündeki Olimpos ve Adresan koylarını da görmek istedik. Ancak yol bir otomobilin gitmesi için hiçte uygun olmamasına rağmen kararımızdan vazgeçmedik. Fakat sarsıntıdan iki de bir vites atıyor, motor boşa çıkıyordu. Epeyi zorlandık. Sonra çözümü bulduk. Şevket bağdaş kurup oturacak ve İki eliyle vites kolunu tutacaktı. Yaptığımız işe yaradı. Olimpos'u da Adresan'ı da gördük onca zahmete değmişti. Akşama doğru kampa yaklaştığımızda bizi bir sürpriz bekliyordu. Biz Kaş'ta İken rüzgâr çıkmış ve bizim karakol görünümü çadır çökmüştü. Kampta epeyi eğlence konusu olmuştuk. Yukarıda da değindiğim gibi bu seyahat benim meslek hayatımda da olumlu değişikliklere neden olmuştu. Sohbet anlarımızda ÇNAEM'de yaptığımız İşlerden bahseder tartışırdık. Bir gün, kendisi ile Sezgin Algan'ın bir iki yıl İçinde üniversiteye döneceklerini ve benim Reaktör Tevsii Gurubu'na katılmamın proje için iyi olacağı teklifini yaptı. İstanbul'a dönünce bu konuyu görüşürüz dedim.

Aralık 1978 de Ben Reaktör Tevsii Grubu'nda çalışmaya başladım. Şevket ile Sezgin dedikleri gibi 1980 de üniversiteye döndüler.

Şevket'le bir buçuk yıl çalıştım. Kendisinden birçok konuda yararlandım. Konusuna hâkim, çalışkan, yaratıcı ve lider bir kişiliğe sahipti. -Ancak aramızdan erken ayrıldı. Yüce tanrıdan rahmet dilerim.

Bozburun'dan anılar
Prof. Dr. Mehmet Sakıncı
(İTÜ Maden Fakültesi Öğretim Üyesi)

Bozburun, dünyanın cennet yerlerinden biri. O nefis koyları, cam gibi berrak denizi, havası İnanılmaz derecede güzel. Bu doğa harikasını keşfettiğimizde kimlerle tanışacağımızı bilmiyorduk. Yanılmıyorsam 1984 yılının ağustos ayının İlk haftasıydı. Sevgili Şevket ve eşi Müzeyyen ile orada karşılaştık. Aslında bu tanışıklık pek yeni de değildi. Ben Şevket'i yıllar öncesinden İstanbul Üniversitesi' den taniyordum. Eşim Fulya da Müzeyyen'in öğrencilik yıllardan arkadaşıydı. O gün henüz Bozburun'a gelmiştik. Etrafta İncin top oynuyordu. Motelin sahibi Yılmaz abi bizi karşıladı.

Ne kadar sessiz! Kimseler yok mu?

—Doktor Hanım eşiyle burada.

—Birazdan balıktan dönerler.

Akşamüstü olmuştu. Güneş yavaş yavaş kızgınlığını kaybediyordu.

Adaboğazi'ndan Yılmaz'ın pancar motorunun dehşetli sesi duyuldu.

— Hah! işte geliyorlar

Motor iskeleye yanaştı. İki kişi indi. Üstteki terasa gelince bir çığlık koptu.

— Fulya senin ne işin var burada?

— Müzeyyen! yıllar sonra...

— Dünya ne kadar küçük!

Şevket arkada kalmış, tanışma sırası bana gelmişti.

— Sizi bir yerden tanıyor gibiyim.

— Ben de.

— Fen Fakültesi değil mi?

— Evet.

Şevket'le. İ.Ü Fen Fakültesi'nden tanışıyorduk. O Fizikte ben de zooloji de idim.

—Şimdi nerdesin?

—Yıldız Üniversitesi'ndeyim.

O yılın sonrasında beş yaz daha Bozburun'da birlikte olduk. O kadar güzel zamanlardı ki unutmak mümkün değil. Günlerimiz, denize girmek, dalmak ve tartışmakla geçiyordu. Şevket'in her zamanki sessizliği ve ciddiyeti, bizi zaman zaman olduğunca ciddi tartışmaların içine İtiyordu. Ya memleket meseleleri ya da bilimsel tartışmalar, güneş batarken denizin kenarında İçmesine doyamadığımız cin-toniklerle daha da şiddetleniyordu. Şevket'in bu ciddiyeti, onu hep danışılan ve bilge kişi yapmıştı. Bu yüzden aramızda ismi Ankıl (uncle) Şevket oldu. Bu isim devamlı kaldı, Bir şey oldu mu hemen ankıl Şevket'te soralım deyip İşin İçinden kurtuluş yolunu seçiyorduk.

En büyük tutkumuz dalmaya gitmekti. Bozburun'un keskin kokulu kekiği ile zeytinyağı ve limonlu domatesle yaptığımız sabah kahvaltısı sonrasında Yılmaz'ın pancar motoru ile o koy senin bu koy benim akşama kadar dolaşmalarımız. Sonrasında ıstakoz gibi yanmış sırtlarımıza ne süreceğiz tartışmaları, yaz tatilinin güzel anılarıydı. Şevket'in, sabah uykusunun keyfini kaçıran horozla başı dertteydi. Yılmaz'ın horozu sanki onu bellemişçesine, kaldıkları odanın önünde sabah karanlığı ötmeye başlıyordu. Bir akşam deniz kenarına İnip yıldızları seyredip, biraz dolaşayım dedim. Şevketle karşılaştım. Gece karanlığında yerlerden bir şeyler alıyordu.

—Hayrola Şevket. Ne topluyorsun?

Kısa cevap verdi.

—Taş.

—Ne yapacaksın onları.

—Horoza atacağım.

Sesi oldukça sertti. Belli ki sinirliydi.

—Horozla ne derdin olabilir Şevket?

—Ne olacak, sabah karanlığı ötüp duruyor. Derdi benle sanki.

Hadi İyi geceler deyip yanından ayrıldım.

Sabah horozun tiz sesi duyuldu. Şevketlerin kapısı açıldı ve akşamdan kapının önüne sıralanmış taşlar teker teker horoza atıldı. Bu salvo ateşi karşısında horoz kaçtı ama, her sabah bu olay tekrarlandı. Bu işten Şevket'te bıkmadı horoz da. O güzel günlerde Şevket'le anılar hiç bitmedi. Zaman zaman çok güldük. Tatil yeri o kadar lüks değildi. Orta halliydi. Sanki aile yeri gibiydi. O nedenle oranın ufak tefek işlerini bizler de yapıyorduk. Kimimiz bahçe İşi, bazıısı sulama İşlerini yaparken, Şevket de bir kenara çekilmiş elinde pense, tornavida Yılmaz'ın eskimiş bir ızgarasını ya da televizyonun bir parçasını onarıyordu.

Günler böyle monoton geçerken bir gün bir İtalyan gurup geldi. İçlerinden ikisi dalgıçtı. Balık avlamaya merakları vardı. Bize nerede balık var diye sorduklarında, onları tekneyle bu yerlere götürebileceğimiz söyledik.

Ertesi gün erkenden arkadaşın teknesiyle yola çıktık.

Bizim o kadar derinlere dalacak ne gücümüz ne de donanımımız vardı. İtalyan İse tam bir profesyoneldi. Her dalışında ya bir orfoz ya da bir sinaritle çıkıyordu. Tabi serde Türklük

var ya, biz de bu İŖi yapamadığımızdan sinirimizden kıvranıp duruyorduk. Ama o gün hiç umulmadık bir Ŗey oldu. Ŗans bize glmŖti. Suyun üstünde baygın duran, köpekbalığı zannettiğimiz balığı tekneden, yani suya girmeden Ŗevket ile birlikte zıpkınladık. Balığı tekneye çekince onun köpek balığı değil de oldukça iri bir akyaya olduğunu görünce ŖaŖırdık. Artık hava atma sırası bize gelmiŖti. İtalyan sudan çıkınca malzeme çantasının içinde vurduğu orfoz ve sinaritin yanında bir de kocaman akyayı görünce gözlerine İnanamadı. Tabii gerçeği söylemedik ama köyde olay kısa süre içinde duyuldu. O akŖam balığı Müzeyyen temizledi. Tabii, tıbbi İncelemesini de ihmal etmedi. Ona göre olasılıkla baŖka bir balık tarafından omurgası zedelenmiŖti.

Bozburun'a uzun yıllar gittik. Ŗimdilerde herkes bir tarafa dağıldı. Bir araya gelemiyoruz. Bu arada Ŗevket'i kaybettik. Onun bu güzel anılarla bizle birlikte yaŖaması tek tesellimiz.

Tanıdığım Ŗevket Erk

Lütfiye Eroğlu

(İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi Farmakoloji Anabilim Dalı BaŖkanı)

Sevgili Ŗevket ile tesadüfen tanıştık. YetmiŖli yılların sonuydu, Uludağ'da Uludağ niversitesine bağlı Kirazlı Yayla tesisleri yeni aılmıŖtı, Bir hafta sonu fakltenen bir gurup gittik; amacımız kayaktan çok temiz hava almaktı. Cuma akŖamı bol mezeli masalar kuruldu; beklendiği gibi Ŗarkı defterleri açıldı ve fasıl baŖladı. Bizden baŖka büyük bir gurup daha vardı ve onlar bize göre daha sakindi. Derken uykusu gelen gitti; İki masada bir avuç insan kalınca nasıl olduysa masalar birleŖtirildi. Sonra gece Kirazlı Yayla yakınlarındaki salaŖ Davut Ağa lokantasında sucuk-sıcak Ŗarap ve o zamanlar buralarda az bilinen, aramızda adı hep "Davut Ağa Tatlısı" olarak kalan kaymaklı-ballı-muzlu tatlı ile noktalandı. İŖte sevgili Tolga Yarman ve YaŖar zal'ı böyle tanıdım ve dostluğumuz kesintisiz sürmekte...

Dağ dnŖ perçinlenen akŖam yemeklerimizden birine sevgili YaŖar Özal, Ŗevket Erk İle birlikte geldi. İlk izlenimim "bu adam her Ŗeyi noksansız yapar ve noksansız yapılmasını bekler" oldu. Doğrusu bu konuda Ŗevket beni hiç yanıltmadı... Benim zor bir dönemimdi, Kadıköy'e yeni taŖınmıŖtık, babamı ardından annemi kaybetmiŖtim. Gündüzleri niversite'de İŖle oyalanıyordum ama akŖamları eve sığamıyordum, duvarlar üstüme üstüme geliyordu, kendimi hemen sokağa atıyordum. İŖte o 1979 yazında Ŗevket çok kahrımı çekti. Koço'yu karŖıda otururken de bilirdim, ama bana Todori'yi, İsmet Baba'yı, Arap'ın yerini hep o tanıttı.

Sıkça da didişirdik; didişmeler çoğunlukla onun "noksansızlık" takıntısından bazen de akademik yarıştan olurdu. Alanlarımız tamamen farklı olduğu halde hangimiz daha iyi ders anlatıyoruz; hangimizin daha çok yayını var diye enikonu atışirdık, çocukluk işte... Çocukluk dedim de, aslında bilir misiniz Şevket'in ruhunun derinliklerinde çok az ortaya çıkmasına İzin verdiği müthiş muzip bir çocuk yatarđı ve bu muzip çocuğu galiba yalnız sevgili Müzeyyen'in yanında tamamen serbest bırakırdı. Evet Yaşar Özal sayesinde Şevket'i tanıdığım gibi, Müzeyyen'i de bana Şevket tanıştırdı. Hani ender rastlanan bazı İnsanlar vardır, görür görmez her yönden "sağlam" olduğunu hemen anlarsınız, İşte Müzeyyen öyle bir insan...

Şevket'e takılırdım; "Müzeyyen Tanrı'nın sana verdiği en değerli armağan" diye. Aslında hınzırlığımdan cümleyi eksik kurardım. Cümlenin doğrusu "siz birbirinize verilmiş en değerli armağansınız" İdi.

Hayatımızdan pek çok İnsan geçer ama çok azı kişisel tarihimizde İz bırakır. Onlar eksildikçe biz de eksiliriz...

Prof. Dr. Şevket Erk

Prof. Dr. Işık Aydemir'in anılarında Şevket Erk
Prof. Dr. Işık Aydemir (İstanbul Ticaret Üniversitesi Mühendislik ve Tasarım Fakültesi İç Mimarlık ve Çevre Tasarımı Bölümü Öğretim Üyesi)

Sevgili Müzeyyen benden Şevket ile ilgili anılarımı özetlememi istediğinde heyecanlandım ve gururlandım. Bu kısa özet bana 50 yıl öncesine dönmek, yaşadıklarımızı anımsamak ve değerlendirmek fırsatını verdi.

Şevket'i bundan yaklaşık 51 yıl önce bir sonbahar günü St. Joseph Lisesi'nin Petit Quartier dediğimiz avlusunda hazırlık sınıfına İlk kez girmek için sıralandığımız sırada tanıdım. Heyecanlıydık, hiçbirimiz neyle karşılaşacağımızı, adetlerini bilmediğimiz bir yabancı okuldaydık. Sonra alıştık... 7 yıl müthiş bir disiplin altında haftanın altı günü aynı sıraları, yan yana yatakları, aynı yemekleri paylaştık. Birlikte basketbol ve voleybol oynadık. Derslerde ve sınavlarda aynı heyecanı sonuçta aynı sevinçleri birlikte yaşadık. Şevket derslerde gerçekten çok başarılıydı, Sıkı disipline rağmen ezilmedi. Aldığımız kaligrafi dersinde geliştirdiği yazısının güzelliğini anlatamam, birçok kez taklit etmek istemişimdir.

Lise son sınıflarına geldiğimizde arkadaşlığımız bir başka boyut kazandı. Aynı sınıftan bir iki arkadaşımızın katılımı ile artık bir grup olmuştuk. Her ikimizin de aynı mahallede

oturması nedeniyle bu arkadaşlığımız yazları özellikle üniversite yıllarında da aynı şekilde devam etti. Genellikle ben Kızıltoprak'tan Fenerbahçe'ye yürür, Şevket'e uğrardım; annesinin hazırladığı çayı yudumlar, birlikte çok zevk aldığımız Fenerbahçe turunu gerçekleştirirdik. Tabii 0 günlerde tertemiz suyu ile Fenerbahçe plajını, Dalyan'da duran sandalla yapığımız deniz sefalarını, ahşap Belvü otelini ve buradaki gecelerimizi ve birlikte yaşadığımız maceralarımızı unutmam. Kışları ise bizde veya Şevketlerde akşamları bezik veya briç partileri... Cumartesi günleri Beyoğlu'nda sinema ya da kızılı erkekli danslı partiler... Belki de her ikimizin de ailenin tek çocuğu olmamız nedeniyle, arkadaşlığımızın yanı sıra o yıllarda ayrılmayan İyi anlaşılan iki kardeş gibi olmuştuk.

Bu yaşamı Şevket'le birlikte kışları da çok moda olan Fen-Edebiyat Fakültesi'nin kantininde de devam ettirmek istemem, Fındıklı'daki Akademi mimarlık bölümünde bir yılını kaybetmeme neden oldu. Şevket ise belli etmeden dersler ile eğlence arasına her zaman çizgi koymayı İyi bildi.

Ailesine gelince, Müzeyyen'in anlattıklarına ilave olarak ben Şevket'in babası Nasır Bey'le karşılıklı tavla oynadığımızı, birlikte rakı İçtiğimizi, babasının acımasızca Şevket'e takılarak onu nasıl kızdırdığını hatırlıyorum. Arkadaş gibiydiler; Şevket bu nedenle çok küçük yaştan itibaren kısa sürede olgunlaştı; bizlerin henüz aile bağımlı öğrenci yaşamım sürdürdüğümüz yıllarda, o ailenin geçimini üstlenmek zorunda kaldı. Kanada'ya gittiğinde özellikle Şevket'in İsteği üzerine Leman Hanım ve Nasır Bey'e sık sık uğradım. Her İkisi de üzgündüler, ama aramamdan çok mutlu olurlardı; hemen sofraya kurulur, rakı eşliğinde Şevket'in mektupları okunurdu.

1950-1970 yılları arası Fenerbahçe tek veya iki katlı evler, bakımlı bahçeler, plaj, yat kulübü ve küçük bir limandan oluşmaktaydı. Bu bahçelerde yazları, büyük Amerikan arabaları ile gelen yere kadar tuvaletli ve smokinli tanınmış zengin ailelerin katıldığı garden partileri Şevket'le merakla İzlediğimizi hatırlıyorum. Bunun dışında bahçıvan, sütçü ve balıkçı aileleri... Ve onların çocukları...

Bizler bu ortamda arada kalmıştık. Bunun bizlerde yarattığı sınırlandırmanın gençlik ve gelişme yıllarımızda bizleri olumsuz etkilediğini hep düşündüm. Özellikle Şevket fazla mütevazı İdi. Hani kiminin bahçesi vardır saksısı var sanırsın, kiminin saksısı vardır bahçesi var sanırsın. Şevket bahçesi olanlardandı. Aldığı eğitim, sahip olduğu kültür ve beceriler özellikle müzik yeteneği ve bilgisi, konuştuğu yabancı dillere rağmen, yapay ve gösterişli ortamlardan uzak durdu. O daima yaşamında doğallığı tercih etti ve bunu doya doya yaşadı.

Şevket'in önce Kanada'ya sonra Fransa'ya gidişleri, giderek farklı meslek alanlarında yoğunlaşmamız, yakın arkadaşlığımızı ve birlikteliğimizi devam ettirmemizi zorlaştırdı. Zaten Fenerbahçe'de pazarları yaptığımız geziler de denizin kirlenmesi çevrenin doğal yapısının bozulması nedeniyle eskisi kadar zevk vermiyordu. Bu duruma daha fazla üzülmemek için bu gezilere son verdik. Şevket de Müzeyyen'le birlikte bu doğal ortamı güneyde tekrar yakaladı.

Şevketin profesörlük kadrosu için Yıldız'a geçmesi bizleri tekrar buluşturdu. Ancak farklı fakülteler ve farklı kampüslerdeydik, böylece Fen Edebiyat Fakültesi'ni, oradaki arkadaşlarını ve özellikle çok eski yıllardan tanıdığım. Prof. Dr. Durul Ören in yanı sıra Prof. Dr. Hüseyin Avşar'ı tanıdım. Büyük emek verdiği fakülteye bağlı Fransızca Mütercim Tercümanlık Bölümü'nün kuruluşunu İzledim. Avrupa Birliği İle İlişkilerimizin yoğunlaştığı bu günlerde bu bölümün üniversitemizde kurulmuş olmasının önemi nedense Şevket'ten sonra üniversite içinde yeterince anlayamadı.

Kısa pantolonlu dolaştığımız yıllarda başlayan arkadaşlığımız, üniversite yönetim kurulunda İki ayrı fakültenin dekanı olarak karşılıklı oturduğumuz uzun masada devam etti. Aramızdaki yakınlığı bilmeyen diğer dekanlar ve yöneticiler Fen-Edebiyat ve Mimarlık Fakültelerinin zor kararlarda nasıl kolayca anlaştığını ve birleştiğini hiçbir zaman anlayamadılar.

Son yıllarda özellikle benim giderek yoğunlaşan ve önleyemediğim meslekî ve sosyal alanlardaki çalışmalarım ve Şevket'in malum rahatsızlığı nedeniyle eskisi kadar sık görüşemiyorduk. Bugün bunun ne kadar büyük kayıp olduğunu gözüyorum. Keşke daha sık birlikte olabilseydik.

ELEMENTLERİN GÖZYAŞLARI...

Yaşar Morpınar
(Şevket Erk için,08.09.2003- İstanbul)

Şimdi ben kime sayacağım

Periyodik tablodaki elementleri

Ta liseden beri ezberimde kaldığı kadarıyla...

Kim Şimdi beni test edecek

Hangi element

Hangisinden sonra gelir diye...

Tabloyu doğru saydığımda

ŐaŐırmadıđımda

Kim g¼leç y¼z¼yle takdir edecek beni...

Hiç anlamadığım kimyacılığımı

Senin de biliyor olmana rağmen

Kim bana kimyacımıŐım gibi davranacak...

G¼le g¼le hocam.

Ben "salt senin kimyacın" Yaşar

Periyodik tablodakilerin tekmiliyle birlikte

Seni uğurluyoruz

Ve bu kez

2 Hidrojenle bir Oksijen

Yalnızca senin için bir araya gelerek

Sular, seller yaratıyor

G¼zyaŐlarımıza karıŐarak

Adam Gibi Adam, Kardeşim Şevket

Prof. Dr. Hüseyin Afşar (Yıldız Teknik Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Kimya Bölümü Öğretim Üyesi)

Şevket gideli 2,5 yılı aşkın bir süre oldu. Bu kadar uzun süreye rağmen, İşe gelip giderken arabanın sağ koltuğunda onun olmamasına alışamadım. Onun esprilerini ve özellikle de yardımcı şoförlüğünü çok özlüyorum, Yardımcı şoförlük görevinde çok titizdi; öncelikle de yakın çevremizde bulunan kadın şoförleri saptayıp anında haber vermede. Tıpkı bir uyarı anonsu gibi "dikkat sağda kadın!" diye seslenirdi. Bu öylesine refleks olmuştu ki Şevket'te, birkaç kez arabada başkaları varken de tekrarlamıştı. Sonra da uzun uzun açıklama yapmak gerekmişti. Bu alışkanlığının temelinde yatan olayı kısaca anlatmam gerekiyor; aksi halde İyi tanımayanlar Şevket'in bir anti feminist olduğunu sanabilir. Bir sabah Boğaz Köprüsü'ne doğru İnerken arkamızda bulunan bir hanım, yan şeritteki bir aracın bizim şeride çıkış yapmaya kalkışması üzerine sinirlenip, hızla kalkış yaptı ve arkadan bize vurdu. Ben hanıma bunu neden yaptın dediğimde hanım; siz arabayı geri kaçırıp bana çarptınız dedi. Bunun üzerine Şevket, "Hanımefendi tebrik ederim, yepyeni bir fizik kuramı geliştirdiniz" dedi. Kadın, garip savunmasını sürdürürken, Şevket "Hanımefendi bu buluşunuzu yayınlayın da tüm fizik âlemi yararlınsın; ben de naçizane biraz fizik profesörüyüm de" dedi. Bu olaydan sonra Şevket, kadın sürücülerden biraz uzak durmamız gerektiğine karar verip, kadın sürücü dedektörlüğüne başladı.

Şevket'i dışarıdan tanıyanlarla yakından tanıyanların yargıları çok farklıydı. Bunu, bir süre bizimle yakın olduktan sonra dile getiren, benim tanıdığım dört kişi vardır. Dışardan Şevket'i ukala bulurlardı; oysaki çok alçak gönüllüydü. Aşırı ciddî hatta soğuk bulanlar da olmuştur. Hâlbuki, çok esprili ve neşeliydi. Ancak, çekingen yapısı böyle bir İzlenim yaratırdı. Esprileri çok ince ve zekâ ürünü idi. Bir gün Şevket'in araba radyosunu tamir ediyorduk. Tamiratı tamamlayıp yemeğe gittik. Yemekten sonra Şevket radyoyu denemeye giderken ben de odama döndüm. Az sonra bana telefon ederek 'Radyoyu çok başarılı şekilde tamir etmişiz, hiç ses çıkmaz olmuş.' dedi. Yukarı çıktığımda, denerken fişi takmamış olduğunu gördüm ve fişi takınca radyo çalıştı. Şevket her zamanki esprili haliyle "Akım verilmedikçe elektrikli bir cihazın çalışmayacağını kanıtlamış olduk." dedi.

Yapaylıktan ve yalandan hiç hoşlanmazdı. Bir gün, ara sıra yaptığımız gibi, Şevket'le bara gitmeye karar verdik. O sırada ortamda bulunan 3 arkadaşımız da bize katılmak istedi. Herkes eşine haber vermek üzere telefona sarılıp, kimi rektörün yemeğine katılacağından, kimi

yabancı misafirler geldiğinden dolayı eve geç kalacağını eşine bildirdi. Şevket bizimkine (genel konuşma sırasında eşinden söz ederken bizimki derdi) durumu açıkladı. Açıklama çok kısa İdi. "Müzeyyen biz bara gidiyoruz, eve geç gelirim." Behiç bu telefona İnanmayınca, Şevket telefonu uzatıp aç sor bakalım doğrumuymuş." dedi.

Şevket'in dışardan bakanları yanıltan bir başka özelliği de makam ve para hırsının olmaması idi. Uzun sayılabilecek beraberliğimizde de tek tartışmamız bu nedenle olmuştu. Maalesef bu tartışmanın tanığı olan zamanın rektörü sayın Süha Toner de şimdi Şevket'in yanında. Tartışmamız, ben dekan olayım teması yerine, şen dekan ol üzerine idi. Rahmetli Süha Bey "Dekan olmak için tartışanı çok gördüm ama dekan olmamak için tartışanı İlk kez görüyorum." demişti. Sonunda ben de yardımcı olacağıma söz vererek Şevket'i İkna etmişim. Ancak, dekan olarak atandıktan sonra, yardımcılığı yapamayacağımı söyledim (tabii ki şaka idi). Şevket kızgın şekilde odadan çıktı ve yaklaşık 10 dakika sonra tekrar gelerek önüme bir yazı koydu. Yazı, Şevket'in dekanlıktan istifa dilekçesi idi ve ekledi: Şimdi mecburen sen dekan olacaksın. Sonunda şaka yaptığımı, doğal olarak sözümde duracağımı söyleyip işi tatlıya bağladık. İşte Şevket böyle biri İdi. İnsan olarak sahip olduğu nitelikler saymakla bitmeyecek kadar çoktu. Kısaca adam gibi adamdı. Mehmet Pala, Şevket ve ben bir sacayağı gibi idik. Şevket gidince onsuz biz de gittiğimiz İçki masasında zevk alamıyoruz. Bazen de sofraya bir kadeh de Şevket İçin koyuyoruz ve onu anıyoruz. Mehmet de ben de onu çok özliyoruz. Işık içinde yatsın, ruhu şad olsun.

